

Laatste kans

Tara is veertien.

Maar ze zegt altijd dat ze vijftien is.

En soms zegt ze zelfs dat ze zeventien is.

Ze vindt het fijn als mensen denken dat ze ouder is.

Dan bemoeien mensen zich niet zo met haar.

Tara haat het als mensen zich met haar bemoeien.

Daarom haat ze ook leraren en maatschappelijk werkers.

Die mensen bemoeien zich veel te veel met haar.

Ze zeggen steeds wat ze moet doen.

Daar houdt Tara niet van.

Vandaag haat Tara haar moeder het meest.

‘Je moet’, zegt haar moeder. ‘Het is je laatste kans.’

‘Mooi niet’, antwoordt Tara. ‘Je kunt me niet dwingen.’

‘Jawel, je moet. Als je niet gaat, dan ... Je weet wat er dan gebeurt.’

'Ik haat school. Ik ga weg!'
Tara loopt naar de deur.

Maar haar moeder is sneller.
Ze pakt Tara's arm en schudt haar door elkaar.
'Het is geen gewone school. Jij gaat wel.
Anders kom ik straks ook in de problemen.
Dan kan ik naar de rechtbank. Vertellen
waarom mijn dochter niet naar school gaat.'

Tara zegt niks terug. Dat heeft toch geen zin.
Ze pakt haar jas en haar rugzak.
Dan loopt ze achter haar moeder aan.
Naar haar nieuwe school.
Ze blijft toch niet.
Geen school kan haar houden.

De Barak

Tara's nieuwe school wordt door iedereen de Barak genoemd.

De school heeft ook nog een echte naam.

Maar die gebruikt niemand.

Tara weet hem niet eens.

De Barak is geen gewone school.

Het is een school voor jongeren die van hun vroegere school getrapt zijn. Van meerdere scholen meestal.

Geen school wil hen meer hebben.

Ze kunnen alleen nog naar de Barak.

Dat weet iedereen.

Tara loopt achter haar moeder aan naar binnen.

Leerlingen kijken naar haar.

Tara zet haar koele blik op.

Dat betekent: kom niet dichterbij.

Het gebouw ziet er vrolijk uit.

De muren zijn blauw en rood geschilderd, en overal hangt knutselwerk.

Net als op mijn oude school, denkt Tara.

De hal is groot.

Aan het eind is een balie. Daar zit de secretaresse.

Ernaast is een lege kamer.

Verder zijn er twee klaslokalen. Meer niet.

De Barak is een kleine school.

Mevrouw Pierson

De secretaresse is heel mager.
Ze kijkt niet blij. Dat snapt Tara wel.
De Barak is geen plek om blij te zijn.

‘Ik zal kijken of mevrouw Pierson tijd heeft’,
zegt de secretaresse. ‘Gaat u maar even
zitten.’

Tara’s moeder gaat zitten. Tara blijft staan.
Zij gaat echt niet doen wat die vrouw zegt.
Of wie dan ook, hier.

‘Komt u binnen.’

Een vrouw staat bij de deur van het kantoor.
Ze draagt mooie kleren en ze lacht vriendelijk.
De secretaresse kijkt opgelucht.
Ze is zeker blij dat ze van Tara af is.
Snel gaat ze weer achter haar computer
zitten.
Tara gaat achter haar moeder aan, het
kantoor in.

‘Ga zitten, alstublieft.’
De vrouw glimlacht.

Ze kijkt Tara aan. ‘Hallo, ik ben Linda Pierson,
directeur van de Barak. Morgen zie je de
leraren en de andere leerlingen.’

De directeur wil nog wat zeggen.

Maar plotseling is er geschreeuw.

Het komt uit een klaslokaal.

‘Godver!’, klinkt de stem van een jongen.

Een deur knalt keihard dicht.

De muur van het kantoor trilt.

Een ander soort school

Tara houdt haar adem in.

Nu komt het, denkt ze.

Het is altijd leuk als een leraar woedend wordt.

Tara weet precies hoe je een leraar boos maakt.

Dat heeft ze al vaak gedaan op haar vorige scholen.

Leraren worden altijd boos op haar.

Ze kunnen niet anders. Zo zijn ze gewoon.

Dat geeft Tara een gevoel van macht.

Maar er gebeurt niets op de gang.

Geen geschreeuw van leraren.

Er rent alleen een jongen door de gang naar buiten.

‘Dat is Kevin’, zegt mevrouw Pierson.

‘De leraar gaat nu achter Kevin aan.

En een andere leraar neemt de les over.’

Tara hoort een paar leerlingen lachen.

Maar verder blijft het rustig.

‘Niks aan de hand’, zegt mevrouw Pierson.
‘Kevin heeft een kort lontje. Hij wordt snel
boos. Mevrouw Simons praat wel met hem.
En wij praten over jou, Tara.’

‘Mag hij zomaar weglopen?’, vraagt Tara.
‘Mijn oude school zou hem wegsturen.’
‘Hij is al weggelopen, of niet?’
Mevrouw Pierson glimlacht. ‘Ik maak me
meer zorgen om serieuze problemen.’

Tara is verbaasd.

Wat Kevin doet is geen echt probleem?

Wat dan wel?

Dit is duidelijk een ander soort school.